

שהורשע ומדוע תיפסק העליה מצרפת

הים אברהם שפירא, ח"כ אגודת ישראל, פנה שר-המיסר-חריזתעשייה, גרעין פת, למארת, יצחק נבון, ואמר לו: "לפני שנה, אדוני השר, שא, היינו קרובים לבחירות, ואני הבטחתי לך שכעבור שנה אתייצב שוב לפניך, כדי להציג פעם נוספת, בפניך, את מקבלי הפרס." כאשר נבון החל מברך את מקבלי הפרס, הוא פנה לפת ואמר לו: "קראתי בביטאון הליכוד שהבחירות ייערכו בחודש נובמבר הקרוב.

שלו, כשהוא נשם, חשבה אר-רנשטיין שהוא סיים את דבר רינה היא הודתה לו וזוהי אבר-הצירא הצרפתי התפרץ: "זה כל מה שאת רוצה לשמוע. תדעי לך שבגלל המישפט תי-פסק העליה מצרפת!"

אחד הבודדים שנכת באולם, ופקק ולא משיעמום, היה הפסיכולוג המיסטרלי צבי ירון. הוא בא למושפט הישר מימית, שם שהה לילה שלם ליד בונקר אנשי הרב

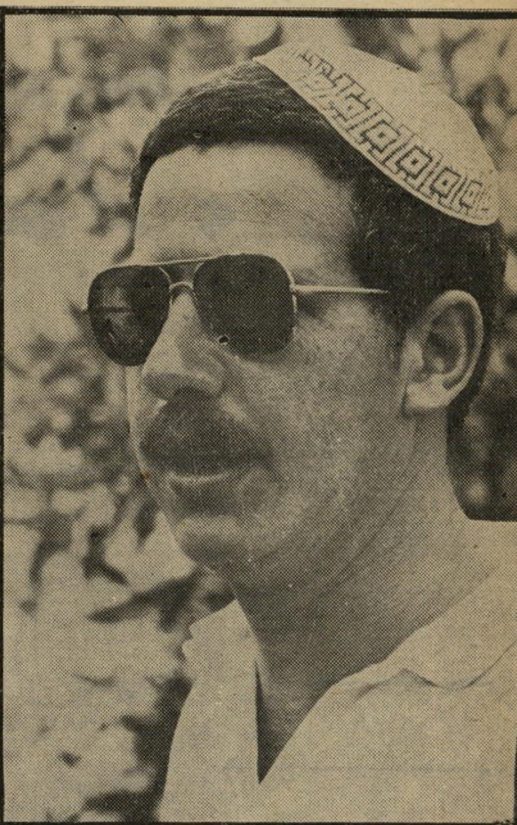
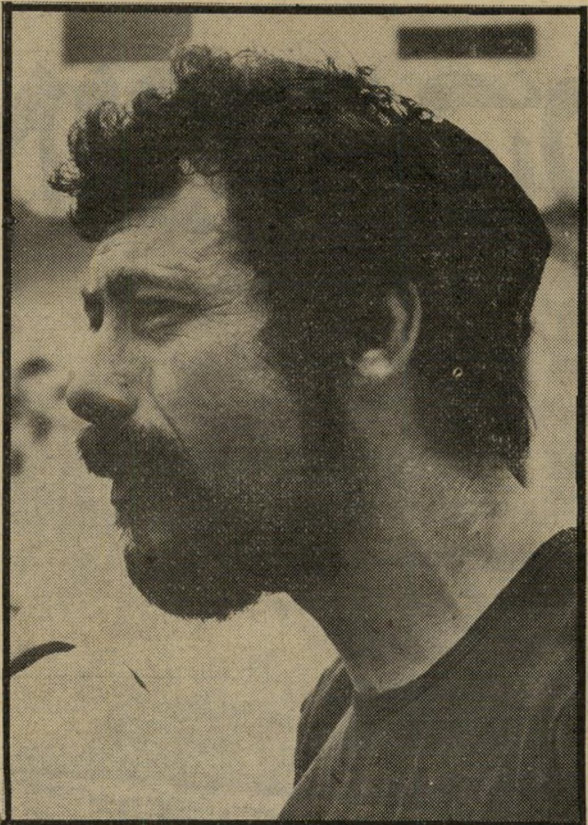
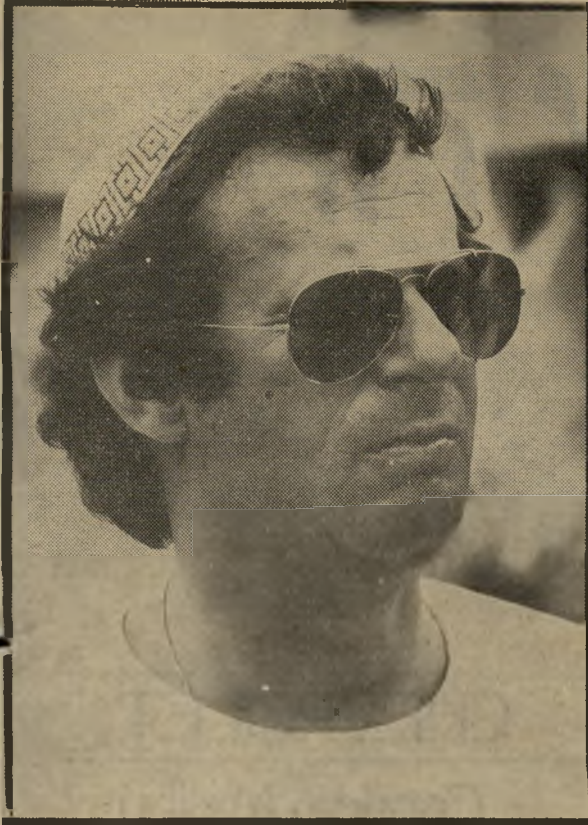
סה את כתבת מעריב בבית-המישפט, איה אורנשטיין, ואמרה לה: "אנחנו עוד נזכור לך את כל מה שכתבת על אהרון!"

לאורנשטיין לא שיחק המזל גם עם אחד שהציג עצי-מו כז'אק אבר-הצירא, ש-טען שהוא בא במיוחד למישר-פט מפאריס, ושהוא מראשי הקהילה היהודית שם. הוא שוחח עם אורנשטיין באיטיות רבה, ובאחת מהפסקות הדיבור

(מיל) בנימין ("פואד") בן-אליעזר, נראה לפתע שהוא עוזב את אולם בית-המישפט כאשר החלה השופטת, ויקטור-ריה אופטרובסקי-כהן, לקרוא את הסעיפים שבהם הורשע אבר-הצירא. מתברר שהוא מיהר לאולם אוהל שט, כדי לבדוק בעצמו, אם הכל מאורגן באולם לקראת הכינוס. בעת שהשופטת קראה את הכרעת הדין, היתה המור-לה גדולה מחוץ לאולם. אחת מאחיותיו של אבר-הצירא תפי-

שנים רבות עוד יוכרו בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב את מישפטו של שר-העבודה והרווחה, אהרון אבר-הצירא. אך בעוד ש-אנשים משתוללים מחוץ לאוהל בית-המישפט, אחרי שהוא הורשע, מיהר השר למלון 17, שם נח עד לשעות אחר-הצהר-ריים, ואז הוא הלך לכינוס מרכז סיעת תמי' באולם אוהל שט בתל-אביב.

מזכיר תמי', תת אלוף

האם אתה יכול להבטיח לי שתהיה כאן בשנה הבאה? אר-לי כדאי שתתייעץ עם ח"כ שפירא?

עוד אחד שסבל ממעל-ליו של המדען דניאל ("דני") ברמן, שהיה שותפו של השר יעקב מרידור בהמצאת-האנרגיה, הוא סגן-ראש-עיריית גבעתיים, משה שכטר. הוא נזכר שכאשר הוא כיהן כממיר-נה על המרכז הקהילתי בית-שרת בגבעתיים, הופיע במקום ברמן, והציע להקים במרכז בית-קולנוע מודרני, שבו יוק-רנו סרטי 35 מ"מ. שכטר טען באוזני ברמן שלרעיון דרוש כסף רב, וברמן אמר מייד ש-יש לו משקיע שמוכן לממן את השיפוט. אחרי ההרחבה ובניית-חדר-הקרנה, הוזמנה כל גבי-עתיים לפתיחת בית-הקולנוע, אך סרט 35 מ"מ הם לא יכלו לראות. התברר שלא הוכנו קווי-חשמל מתאימים, ושכטר נאלץ להזעיק חבר שהשתמש במכונת 16 מ"מ. ברמן מיהר לעזוב את המקום כשהוא קור-רא בקול שבור: "אני מצ-קרה!" מאז אותו ערב הוא לא חזר למעודו.

ח"כ רק"ה, תופיק זיאד, המכה גם כראש-עיר-יית נצרת, טוען שבניגוד לדי-מוי שלו כאיש פוליטי הוא משורר, והוא היה מעדיף לכ-תוב שירה, אך אין לו זמן ל-כך. זיאד מספר ששלושת כר-כי יצירתו על פולקלור ערבי

מאיר כהנא, שאיימו להת-אבד.

אחרי הכרעת הדין, כי-שהמונים התפרעו, וחלקם אף המתין לשופטת ליד דלת לישי-כתה, הובילו אותה שוטרים דרך הדלת הראשית של ה-בניין לרכב מישטרתי, והכריי-חו אותה מהמקום.

המיסעדרן אלי רונן, ניגש לאשת השר, ז'רמן, ש-היתה קרובה להתמוטטות ואמר לה: "למה לא שמעתם בקולי. הרי אמרתי לכם, שכדי שהיא לא תוכל להקריא 90 עמודי-השמצות על אהרון, שהוא יר-דה מייד." רונן, שהפגין את בקיאותו הרבה בענייני מישר-פט המשפט, כשהפעם מכוונים דבריו נגד אחד מעורכי-הדין של השר, שלמה תופיק-הן. אמר רונן: "אני לא מבין את התוסיה-כהן הזו, ש-לא ביקש שלושה שופטים. אחת תמיד זה לא טוב."

כתב בתי-המישפט של ידעות אחרונות, משה רונן, מנהל מאז תחילת מישפטו של שר-העבודה והרווחה פינקס הי-מורים, שבו רשמו עורכי-דין רבים ועמיתיו העיתונאים את העימות שלהם בעניין תוצאת-המישפט של אבר-הצירא. האח-רון שחתם בפניקס הוא כתב-הטלוויזיה, דן סממה, שעשה זאת באמצע הדיון שבו העלו שני הצדדים טיעונים לעונש.

בטקס קבלת פרס ה-ייצוא, שניתן לייצואן השטי-

איפה היית ביום שהוכרזה העצמאות?

בירושלים. שיכור ונלהב מבשורת העצמאות, וחרד-ודואג מסכנת הכיתור העויין סביב העיר. עמדתי עם-נשק ביד בעמדות ההגנה על השכונות הצפוניות של העיר. הייתי בירושלים, גם בניחוק וגם בכיתור. אמנון לין, ח"כ הליכוד (24): "הייתי מגוייס בחטיבת כרמלי. היינו בעיצומן של ההכנות לשיחרור-הגליל, ואז שמעתי את ההכרזה. חלק גדול מהמיל-חמה הייתי בקרבות בגליל. אחר-כך אירגנתי יחידת-נחיתה של חיל-הים בין סואץ לאל-ערש, שפוצצה את מסילת הברזל."

אהרון אמיר, סופר ומתרגם (25): "ביר-שלם הייתי מ"כ. איש מאיתנו לא ידע דבר. רק למחרת בבוקר פלט מישו שאתמול הכריזו על הקמת-המדינה. רוב הזמן הייתי בירושלים, בשורות לח-אחרי-כך התניסתי לצה"ל."

ראובן הכט, בעל ממגורות דגון, ויועץ-מיוחד לראש-הממשלה (39): "הייתי בפאריס בבניין-הסוכנות היהודית, שאחרי-כך הפך לבניין השגרירות. קודם לכן לא הצלחתי לחזור ארצה, כי הייתי ברשימה השחורה של האנגלים. ברגע שאיפשרו לי לחזור - עשיתי זאת."

אברהם ("בומבה") שביט, תעשיין (21): "הייתי אז מגוייס בבסיס חיל-האוויר שבתל-נוף. את-ההכרזה שמעתי במכונית המשוריינת היחידה של-חיל-האוויר דעת הנחת ציוד. כך שירתתי עד 1950. שוחררתי אחרי שנתיים, גמרתי שירות-יחובה והלכתי הביתה."

ירוחם משה, ח"כ המערך ומוכ"ל ההסתדר-רות (36): "באותו יום נשלחתי ועליידי מיפקדת-ההגנה לשמירה בפרבר דרומי בתל-אביב, סמוך-לפרדסי שכונת שפירא. ידעתי על ההכרזה, כי-ערב קודם השתתפתי כחבר מרכז מפא"ל בדיון, שבו הודיע דויד בן-גוריון על כוונותיו. בזמן המיל-חמה השתתפתי בהגנה על תל-אביב, ופעלתי לגיוס-כוח-אדם להמשך הייצור הביטחוני."

הישאל בזה

ערב יוסי-העצמאות 34, נשאלו אנשים שהיו-בני 18 לפחות, ושחיו בישראל בזמן מילחמת-העצמאות, היכן הם היו כשדויד בן-גוריון הכריז על-הקמת מדינת ישראל, ב-14 במאי 1948, והיכן שהו בתקופת המילחמה, והם ענו:

שימחה ארליך, סגן ראש-הממשלה (שהיה-אז בן 33): "עמדתי בין צעירים רבים בשדרות-רוטשילד והקשבתי להכרזת המדינה. אחר-כך הייתי-בצה"ל עד סוף 1948."

יצחק מודעי, שר בלי תיק (22): "הייתי-בחולדה בחזית לטרון. התגייסתי באוקטובר 1947 להגנה. השתתפתי בקרבות בחזית המרכז, כולל פריצת-הדרך לטרון, ואחרי-כך בפלוגיה בדרום."

נפתלי בדומנטל, ח"כ המערך ומגביל-כור (26): "ההכרזה תפסה אותי באיזשהו מקום-בגליל. הייתי שירותי בהגנה. לגבי העסק היה-רחוק מאוד, לא אקטואלי. היו לחצים ביטחוניים-ועייפות רבה. לא תפסנו אז את המהות. איני רואה את-העבר בעיניים ורודות. אני זוכר את הקשיים וחוסר-ההתנדבות, את הגיבוניקים."

פסח גרופר, סגן שר-החקלאות (24): "הייתי מגוייס לגדוד 21, באיזור הכפרי בעתלית. ההודעה נשמעה ברדיו. היתה שימחה גדולה. כולם-שחו לחיים. הייתי מגוייס כל המלחמה. השתתפתי-בכל הקרבות באיזור שלנו. גוייסתי בתחילת המיל-חמה. בשנת 1947. אחרי שנת שוחררתי וחזרתי-למשק, ואחי המשיך לשרת. אחר-כך החזרתי לצבא-עוד שנה."

חיים קורפן, שר התחבורה (26): "הייתי-במחנה העצורים בקניה והאזנו לקול-ישראל. היתה-של שימחה ספונטנית, שלא ידעה גבול. אחרי שנים-של מעצר. חזרתי לארץ ביולי 48. הייתי בגדוד-אצ"ל עד לפירוקו בספטמבר אותה שנה."

ויקטור שם-טוב, ח"כ מפ"ם (33): "הייתי